

Sygn. akt V CSK 611/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa L. D.  
przeciwko W. przy ulicy [...] w J.  
o uchylenie uchwały,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu  
z dnia 8 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 213/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda L. D. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 kwietnia 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju

jurysprudencji. Zdaniem skarżącego, w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny ważności umowy cywilnej, zawartej przez wspólnotę mieszkaniową z osobą fizyczną lub prawną o sprawowanie zarządu nieruchomością wspólną, w zakresie wykraczającym poza sferę technicznego administrowania nieruchomością wspólną, bez uprzedniego określenia sposobu zarządu tą nieruchomością. Jednakże problem ten nie został poparty argumentacją wskazującą na możliwość wystąpienia jego odmiennych ocen, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.). Argumentacja skarżącego sprowadza się do ogólnikowego zarysowania jego wątpliwości. Ponadto rozstrzygnięcie tych wątpliwości skarżącego nie miałoby wpływu na wynik niniejszej sprawy, ponieważ przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego nie była umowa o sprawowanie zarządu nieruchomością wspólną, a umowa o administrowanie tą nieruchomością (por.: postanowienie SN z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 53/13, niepubl., postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II CSK 479/12, niepubl., postanowienie SN z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt II CSK 180/12, niepubl.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.